

Karácsony, ünnepi mise

Iz 52,7-10

„Aki jó hírt hoz!”

Milyen szép a hegyeken annak a lába, aki jó hírt hoz; aki békét hirdet, örömhírt hoz, és kikiáltja a szabadulást. Aki azt mondja Sionnak: „Királlyá lett a te Istened.” Figyelj csak! Órszemeid felemelik a hangjukat, és mind ujjonganak, mert szemtől szemben látják, hogy visszatér az Úr a Sionra. Ujjongva énekeljetek mindnyájan, Jeruzsálem romjai, mert az Úr megvigasztalja népét, és megváltja Jeruzsálemet. Az Úr felfedte szent karját minden nemzet szeme láttára. És meglátja a föld minden határa, hogy szabadulást szerez Istenünk.

A szöveg középpontjában a „jó hír”, illetve a jó hír hozója áll. Legtöbbször az a katonai hírnök hozott jó hírt, aki békét hozott. Ennek nem kellett félnie, ellentétben a rossz hír hozójával, akit gyakorta megölték. A szöveg ritmikus prózában van írva, hogy kiemelve a lépések ritmusát. Hasonló szöveget olvashatunk a jó hírről és a jó hír hozójáról 2Sám 18,19-33-ban, illetve a Jahve trónra lépését hirdető zsolotárokban (47.93.96-99). Olyan ez, mint egy spontán kialakuló liturgikus párbeszéd: a hírnök bekiáltja a jó hírt, és a város órszemei a falakról visszamondják azt. Így alakul ki az örömhír párbeszéde.

Márk evangéliumában (16,15) ez az öröm lengi körül a nagy miszsiós parancsot, amikor feltámadása után Jézus elküldi tanítványait az egész világra, hogy hirdessék az örömhírt. Az evangélium hirdetésének ezt a hangulatot kell kiváltania. A Jézus-tanítványok célja, hogy örömet vigyenek a világba, Isten megváltásának örömhírét a szorongó, esetleg elnyomott embereknek. Pál Róm 10,15-ben megfeddi a missziósokat, akik csak megbotránkoznak a hitetlenségen, és kijelenti, hogy miként hinnének a rómaiak, ha nem hirdetik nekik az örömhírt.

Cyrusi Theodoretus azt mondja, ez a szakasz akkor tejesedett be, amikor a babiloni fogságból szabadon engedték a foglyokat. De ezt az ősi élményt a maga teljességében a szent apostolok élték meg. Az ő lábukat ugyanis előbb megmosta az üdvözítő és ezért volt szép. Nekik szigorú parancsba adta, hogy menjenek el az egész világra, és vigyék el az örömhírt, mindazt, amit az Isten megígért: hogy én, az Isten akarom megváltani őket. Ez a jövődőlés az apostolokra vonatkozott. Origenész ugyanezt a mozzanatot fedezi fel, Jézus utolsó vacsorán tör-

tént lábmosását és a missziós parancsot összekapcsolja. Ráadásul azt mondja, Jézus saját lábát nem mosta meg, csak az apostolokét. És ha az apostolok lába ilyen szép lett, amikor megmosták azt, milyen szép lesz azoké, akik megkeresztelkednek és eltölti őket a szentlélek tüze?

Kétségtelen tény, hogy minden embernek nemcsak a lába, hanem egész testének tartása is megváltozik, amikor öröm tölti el. Az öröm minden embert megszépít, és minél tisztább ez az öröm, annál szebbé teszi az illetőt. De az ellenkezője is igaz: a gyűlölködés vagy az erőszak is kiül a testtartásra, az irigység is megváltoztatja a testtartást és az arcot. Az angolok szerint a szépség csak a bőr kérdése, vagyis egy szép fiatal bőr mindig szép. Amint azonban megöregszik, elmúlik ez a szépség is. Valóban van olyan szépség, amely elmúlik, de van olyan szépség, amely megmarad. A jó hírt hozó valóban szép, mert egész testét adta át a jó hírnak, de azért is szép, mert a jó hírnak mindenki örül, és szépek látja azt, aki hozta. Így szépíti meg az átélt hit is az embert, a jó hír hordozóját. Ha a jó hírt csak a memóriánkban hordozzuk, vagy csak szöveghűen idézzük fel az evangéliumot, de nem éljük meg azt jó hírként, akkor Isten üzenete sem tud bennünket megszépíteni.

Amennyiben a prófétai igehirdetésből és Jézus üzenetéből kispóroljuk a természetfölötti, az eszkatológikus tartalmat, akkor az csak kötelesség lesz, esetleg csak a világ elítélésének idézettára. Ekkor az üzenet is torzul, és a hirdetője sem marad vonzó és szép. A megkeseredett igehirdetők nem képesek megmutatni Isten jó hírének szépségét és maguk is eltorzulnak. Ezért nehéz eljárni minden színésznek Jézus szerepét, mert nemcsak egy szöveget kell megtanulni, hanem egy viselkedésmódot: hogy át tudja adni Isten megváltó üzenetének szépségét. Ez nem csupán filozófia vagy tanrendszer, hanem szépség is. A hit szépségének megmutatási vágya fakasztotta ki a keresztény himnuszköltészetet, amelyet még azok is élvezni, csodálni tudnak, akik képtelenek felfogni Isten megváltó üzenetének szépségét. Legalább egy pillanatra elámulnak rajta.